

**[Anker Lau.]**

at han jo på fuldkommen traditionel vis rettede meget hårde angreb på handelen. Jeg skal ikke komme nærmere ind på dette; handelsstanden er en gruppe af befolkningen, som nu rent traditionsmæssigt bliver angrebet, hver gang et socialdemokratisk medlem kommer på denne talerstol, så jeg synes også, jeg ved denne lejlighed vil protestere. Disse generelle udtalelser overfor et erhverv, der forsørger nogle tusinde mennesker her i landet, skal dog ikke stå helt uimodsagte.

Det, jeg er betænkelig ved — og jeg er meget betænkelig ved det —, er § 8, stk. 2, som også det ærede medlem fru Kirsten Gloerfelt-Tarp var inde på. Det er dette oplysningsudvalg, som man agter at nedsætte, for at det kan give vejledning med hensyn til, hvorledes et hjem bør se ud. Det kan vel kun fortolkes på den måde, at et sådant udvalg skal, om jeg så må sige, autorisere visse møbler, visse serier dansk boligkultur, som ungdommen nu engang bør bruge disse penge til. Bevares, i princippet er man fuldkommen frit stillet, det er klart, og det er da i alt fald et fremskridt fra dengang, tankerne tidligere var fremme. Men vi ved jo alle, hvad en sådan propaganda betyder, og boligkultur kan man efter min mening ikke fremkalde ved propaganda. Det, det her drejer sig om, er jo at fremstille seriemøbler efter bestemte tegninger, billige møbler, gode møbler. De fremstilles — vi kan jo ligeså godt se praktisk på det — på bestemte virksomheder, og nu agter man at lade dette udvalg fremstille films, brochurer og mange andre ting i det håb, at ungdommen så vil købe disse møbler. Det kan jo kun blive propaganda for visse bestemte virksomheder, og jeg mener forøvrigt, at de fabrikker, som ønsker at fremstille disse møbler, nok vil kunne betale propagandaen selv. Men denne propaganda bliver også noget helt andet; den vil efter min mening give stødet til en meget farlig udvikling, en ensretning af vore hjem, en ensretning af det, man her kalder boligkultur, en udvikling, som jeg i allerhøjeste grad i al korthed vil have lov til at advare imod. Jeg kan ikke nære nogen større tillid til, at et udvalg, nedsat af ministeren, skulle være bedre egnet til at bestemme, hvordan de unges hjem skal være indrettet, end de selv er, og jeg kan ikke indse, at et sådant udvalg skulle have nogen virkelig kompetence til at ophøje bestemte møbler til den eneste rigtige boligkultur, som man bør anbefale de unge. Den tanke synes jeg må ligge demokratisk tankegang

så fjernt, at jeg meget vil henstille, at man i det kommende udvalg går bort i alt fald fra dette. Det ærede medlem fru Kirsten Gloerfelt-Tarp stillede det således op, at de unge trængte til, at man viste dem tillid, og det vil jeg give den ærede ordfører ret i. Skal vi vise dem den tillid at låne dem disse penge, synes jeg, at det mindste, man herudover kan gøre, er at vise de unge den tillid, at vi lader dem selv bestemme, hvordan deres bord og deres seng og i det hele taget deres hjem skal se ud.

**Steen:** Jeg vurderer stillingen i den danske befolkning og hos denne befolknings repræsentanter her på rigsdagen i dag sådan, at vi nu er nået til det punkt, at man efterhånden er klar over, at det er nødvendigt at begrænse antallet af de opgaver, staten påtager sig, og begrænse den administration, som nødvendigvis følger med, og som man ikke bagefter kan beklage sig over, når man selv har pålagt den at føre de beslutninger om statsindblanding, som rigsdagen har truffet, ud i livet. Jeg har den opfattelse udfra en vurdering af vort lands samlede stilling, at hvis vi skal klare, hvad vi økonomisk og erhvervsmæssigt har foran os, bliver det nødvendigt, at vi indstiller os på, at nogle flere i dette folk skal være med i det nyttige, produktive og værdiskabende arbejde, og nogle færre ansættes til at fordele og kontrolere, men selvom man har denne opfattelse, må man naturligvis sagligt vurdere de enkelte spørgsmål, man stilles overfor, og det har jeg også gjort, hvad angår det lovforslag, vi i øjeblikket behandler.

Den tanke, lovforslaget er udtryk for, er jo ikke ny. Vi har mødt den to gange tidligere. Vi har mødt den allerede dengang, vi havde en socialdemokratisk-radikal fællesregering, og vi har mødt den senere i besættelsestiden, og hver gang er en forhåndssondering af, hvordan stemningen i rigsdagen var overfor en sådan tanke, resulteret i, at der ingen stemning var for den. Derfor lod man tanken hvile, og det skulle man have vedblevet med. Man burde ikke have rejst dette problem, fordi man her bevæger sig ind på et område, der ligger udenfor, hvad staten med rimelighed bør beskæftige sig med. Jeg betragter, det siger jeg åbent og ærligt, spørgsmålet om anskaffelse af nogle møbler som et familieanliggende, et anliggende, hvor man burde være fritaget for statens indblanding, statens tilsyn og statens kontrol. Og efter at jeg har sagt dette rent principielle, vil jeg tilføje, at jeg er helt sikker på, at de administrationsomkostninger, der vil blive en